

Flori de Mucigai de Tudor Arghezi

Incadrarea in epoca literara.

-Curente si orientari literare. Receptari critice.-

Tudor Arghezi, (Ion N. Theodorescu, n. 23 mai 1880 in Bucuresti) considerat unul dintre cei mai eclectici originali poeti romani, apartine perioadei interbelice si orientarii moderniste, ce a fost sustinuta la noi in literatura de catre criticul Eugen Lovinescu si de activitatea cenaclului de la Sburatorul. si totusi, Arghezi nu se bucura de o apreciere prea entuziasta din partea criticului de la Sburatorul, ce-si pastreaza scepticismul pana la capat.

Poetul este contemporan cu o multime de nume importante intre 1904 si 1927, ii amintim aici pe O. Goga, st. O. Iosif, Dimitrie Anghel, Ion Minulescu, Ion Pillat, Lucian Blaga si Ion Barbu. Arghezi se afirma ceva mai tarziu decat acestia, dupa aparitia in 1927 a primului sau volum de poezie - Cuvinte potrivite, avand parte de o primire controversata. Daca la inceput a fost socotit un nou "Eminescu", destul de repede au inceput sa apara voci sceptice si reactiuni. Ion Barbu numeste poezia argheziana "refuzata de idee" si o considera facila, N. Davidescu si Al. Philippide isi exprima rezerva, iar critica literara nu emite o parere unanima si totalizatoare.

Mai tarziu, raportarea la Eminescu se schimba - criticul George Calinescu il considera cel mai neeminescian poet roman, incadrandu-l in categoria poetilor sudici, care spre deosebire de nordici/ carpatini, au un alt ideal feminin. Acesta ar fi in cazul lui Arghezi - ne spune Elena Zaharia Filipas - femeia mediteraneana, cu pielea maslinie, parul negru si "ochii ca lastunii", ce se apropie de personajul biblic din Cantarea Cantarilor.

Volumul aparut in 1931 si intitulat Flori de mucigai reprezinta o afirmare clara a originalitatii poetului, fiind indicat de G. Calinescu drept inceputul adevaratei creatii argheziene, o nemaipomenita "opera de rafinament si subtilitate artistica".

-Tema si semnificatia titlului. Influenta.-

Poezia Flori de mucigai este o arta poetica ce deschide volumul cu acelasi nume, introducand in literatura noastra un nou tip de estetica -estetica uratului. Titlul este, fara indoiala, o adaptare fericita a titlului ce apartine lui Charles Baudelaire - "Les fleurs du mal" ("Florile raului"). Prin imaginea socanta a mucegaiului, poetul impune plastic noua mentalitate estetica, fara a se indeparta de conotatiile etice ale "raului" baudelairian. Intregul volum Flori de mucigai zugravesce un univers inchis si damnat, aflat la periferia societatii, populat cu hoti, puscariasi, prostituate si tipuri reprezentative pentru mahala - "o lume parasita de divinitate" (Nicolae Balota - Opera lui T. Arghezi).

La adapostul intunericului si al raului, in acest infern "uitat de Dumnezeu" (N. Balota, opera citata) arta va creste ca o bizara floare rara, topind si rafinand aceste experiente intr-o purificatoare

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

alchimie. Oximoronul flori de mucigai ilustreaza aceasta curioasa transformare si devine imaginea emblematica a noii estetici. Conform acesteia, uratul nu este altceva decat un nou tip de frumuseti, mai complex, cu origini diferite, purificator in esenta, traind doar prin actul creatiei artistice. Din punctul de vedere al categoriei estetice, uratul nu vrea sa inlocuiasca frumosul, ci sa-l completeze, oferind o viziune mai complexa asupra lumii.

Receptarea noii categorii presupune rafinament artistic, experienta in lectura si "un cer al gurii datat cu mirodeniile", cum spune G. Calinescu. Altfel, cititorul neavizat s-ar putea speria si ar crede versurile vulgare, literatura noastra neavand pana la Arghezi nici o experienta care sa aminteasca de Rabelais.

-Elemente de structura si de compozitie-

Poezia este structurata in trei strofe inegale si polimorfe, avand un pronuntat caracter epic. in poezia argheziana, incipitului si finalul au o importanta deosebita. Aici, incipitului ataseaza o imagine socanta actului artistic

- scrisul cu unghia pe tencuiala. Conotatia scrisului devine astfel calvarul, chinul sisific in bezna, ce consuma si epuizeaza fiinta poetului. inceputul e abrupt, socant, fara imagini pregatitoare. Finalul intregeste imaginea creatiei chinuitoare, inscriind-o irevocabil in zona maleficului si infernului prin simbolul mainii stangi. Stanga, intr-o simbolistica primara, apartine demoniului si iadului, in timp ce dreapta reprezinta ingerescul, divinul.

-Procedee si mijloace artistice. Imagini si figuri de stil.-

Metafora de la inceputul poeziei: "Le-am scris cu unghia pe tencuiala/ Pe un perete de firida goala" transforma acru artistic intr-o geneza chinuitoare si insangerata, in absenta divinitatii. Poetul e singur, cu puterile "neajutate", iar "firida goala" ar fi trebuit sa adapostea icoanele, dar lipsa acestora este simbolica. In acest infern nu exista compasiune si nici interventia divina.

Artistul nu mai imbrina in arta sa "slova de foc" a inspiratiei divine cu "slova faurita", ca in Testament. E nevoit sa se lase in voia propriilor puteri, intr-o geneza damната, din care divinitatea lipseste, asa cum o dovedeste absenta animalelor emblematice ale evanghelistilor: "Cu puterile neajutate/ Nici de taurul, nici de leul, nici de vulturul/ Lui Luca, lui Marcu si lui Ioan". Accentul cade pe epitetul "neajutate" ce isi intregeste semnificatia prin metafora "...mi s-a tocit unghia ingereasca", marcand o alunecare a poeziei spre demonic. Unghia este un simbol al organicului, arta face parte din fiinta poetului, dar nu mai este o cale de salvare, ci de coborare in infern.

Folosind o exprimare simpla, dar sugestiva, poetul aboleste curgerea normala a timpului - "stihuri fara an" si circumscrie arta unor nevoi primare, instinctuale, ca nevoia de apa si de hrana, intr-un univers dominat de moarte: "Stihuri de groapa/ De sete de apa/ si de foame de scrum", Neputinta dureroasa a izbavirii este exprimata prin comparatia din finalul poeziei: "si ma durea mana ca o ghiara/ Neputincioasa sa se stranga". Suferinta capata aici manifestari fizice.

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

-Limbajul-

Limbajul socheaza prin materialitate si concretete, are accente arhaice

- "parete" sau "nu o mai am cunoscut" si trimiteri religioase.

Originalitatea sa consta in valorificarea unor zone precum vorbirea populara si termenii arhaici, toate facand parte din estetica uratului.

-Versificatie-

Versurile au rima imperecheata, dar nu sunt constranse de prezenta ritmului sau a masurii.

-Stilul-

Stilul se inscrie intre caracteristicile poeziei moderne, reprezentand un amalgam dintre stilul inalt sau cult si stilul jos, ce contine registre precum cel popular,, familiar sau argotic.

-Modurile si timpurile verbale-

Timpurile verbale folosite in poezie ilustreaza caracterul epic al acesteia. Predomina perfectul compus, timpul povestirii si al evocarii - "am lucrat" sau "nu a crescut". Imperfectul e folosit o singura data - "era", pentru a evidenta permanentizarea unei stari specifice infernului, intunericul - "era intuneric". Prezentul "sunt" intrerupe evocarea divinitatii absente si impreuna cu adverbul de timp "acum" asaza poezia in zona mortii si a demonicului. Conjunctivul prezent este modul proiectiei, virtualitatii, anuntand actiuni despre a caror realizare nu putem spune nimic.

In contextul poemului, aceste actiuni devin incerte: "Am lasat-o sa creasca", dar "...nu a mai crescut" sau "Neputincioasa sa se stranga".

-Concluzii-

Tudor Arghezi ramane unul dintre poetii importanti ai perioadei interbelice, reflectand originalitatea poeziei moderniste. E un poet al pamantului, al concretului si al materialului. Caracterul teluric al creatiei sale are o nota distincta, comparat cu transparenta filozofica a versurilor lui Blaga sau cu incifrarea matematica a metaforelor lui Barbu.